

Katso häneen

Missä on turvamme?

Maailman meno ja vauhti kiihtyy. Oma elämäkin voi olla joskus kaaoksessa ja ongelmainen. Pelot voivat lisääntyä Hengen ihmiselläkin. Voimat kuluvat ainaiseen murehtimiseen. Siksi jokainen ihminen, uskovakin, etsii itselleen lepoa ja turvallisuutta. Ystäviä on ehkä vähän. Varsinkin sellaisia ystäviä joihin voi myös vaikeina aikoina turvautua ja luottaa. Ei ole aina yhteisöäkään tukena vaikeuksien aikana. Moni kokee yksinäisyyttä elämänsä monissa kysymyksissä. Voiko siis mistään saada itselleen perusturvallisuutta ja varmuutta, ja että kaikki kyllä järjestyy ja lopulta menee hyvin?

Helppoa ei ole luvassakaan. ”Maailmassa teillä on ahdistus”, Jeesus sanoo. Sanoo hän muutakin: ”*Olkaa turvallisella mielellä, minä olen voittanut maailman*” (Joh. 16:33). Ahdistus on tarpeellistaikin. Kun kestämmme ahdistuksissa se antaa meille toivoa että jaksamme myös eteenpäin. On kirjoitettu: ”*Me riemuitsemme jopa ahdingosta, sillä tiedämme, että ahdinko saa aikaan kestävyttä, kestävyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa. Eikä toivo ole turha, sillä Jumala on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme antamalla meille Pyhän Hengen.*” (Room. 5:3-5).

Mutta onko sellaista olotilaa jossa voisi kokea olevansa aina lujalla pohjalla? On. On eräs tie jota kulkiessa elämämme vakiintuu. Meidän on löydettävä tie jota kulkiessa opitaan katsomaan yksin uskomme alkajaan ja täyttäjään. Eli ”*katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään*” (Hepr. 12:2). Samoin kuin apostoli Pietari alkoi vajota Galileanmerellä katselessaan ympärillä olevia rajuja aaltoja, meidän voi käydä samoin kun katselemme liian kauan omia myrskyjämme. Kun katselemme kauan itseämme ja mahdollisuuksiamme alamme vajota. Alamme huutaa apua vaikka emme ole edes avun tarpeessa. Jokin siis pelottaa. Koemme alamittaisuutta. Synnin valta kauhistuttaa. Emme aina muista, että meissä itsessämme, turmeltuneisuudessamme, ei asu mitään hyvää. Turvaa ei löydy sieltä. Emme kelpaa Jumalalle omana itsenämme. Muu apu täytyy olla. On opittava aivan toisenlainen asenne: ”en enää minä vaan Kristus minussa”. Kun näemme kaikissa elämämme vaiheissa ja olosuhteissa vain Jeesuksen ja hänen mahdollisuutensa, elämämme muuttuu. Monet vanhojen virsien ja kirjoitusten tekijät ovat huokailleet oman vaelluksensa vaivaisuutta ja me niiden mukana. On pelätty Herran tuomioita. Mutta ehkä silloin on pysähtynyt katselemaan liian kauan itseään Pyhän edessä ja mieli on lannistunut pelon hiipiessä sydämeen. Toki on syytä tarkatakin omaa vaellusta ja sitä mille perustalle iankaikkisen elämän toivo on rakennettu, mutta lepo tulee vain Jeesusta ja hänen ansioitaan katselemalla.

Kristuksen vanhurskaus

Kun uskovan elämän perustuksena on Kristuksen täytetty työ Golgatalla, kaikki on hyvin: Se työ riittää kaikissa myrskyissä pitämään rakennuksemme pystyssä. Sielussa on silloin rauha. Ei se helpoa ole. Kuitenkin Kristuksen tarjoama lepo on oltava aina silmiemme edessä. Katse on oltava kaiken aikaa Golgatalla. Kun katsomme sinne, näemme yksin Kristuksen täynnä armoa ja totuutta. Hänen haavoitetut kätensä kertovat meille että olemme vapaat tuomioista. Nuo kädet ovat aina siunaamassa. Hän on kantanut täydellisesti Jumalan vihan. Hän on polkenut kaikkivaltiaan Jumalan vihan kiivauden viinikuurnan (Ilm. 19:15). Vihollisuus jonka synty aiheutti, on nyt poissa. Kun Herra huusi, ”Se on täytetty!” kaikki tuli valmiiksi. ”*Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan...*” (2. Kor. 5:20). Olemme siis uskovina vapauden lapsia. Kukaan ei saisi riistää meiltä tätä autuutta. Kun katsomme Herraamme, se on sa-

maa kuin ajatella häntä. ”Ajatelkaa häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne” ” (Hepr. 12:3). Ota, rakas ystävä, nämä kaikki lupauksen sanat vastaan ja omista ne autuudeksesi. Niissä on meidän vanhurskaudemme ja ikuisesti kestävä peruskalliomme. Mutta heti kun siirrämme katseemme itseemme, ja ajatuksemme omaan itseemme, syntisyyteemme, alamme pelätä ja horjua. Orjuus ottaa kovin helposti otteeseensa. Silloin vapaus on menetetty.

Mutta meidät, jotka uskomme, on puettu hänen vanhurskauteensa. ”Ja hänen annettiin pukeutua liinavaatteeseen, hohtavaan ja puhtaaseen: se liina on pyhien vanhurskautus” ” (Ilm. 19:8). Meidän on vain pidettävä pyhät vaatteemme valkaistuina ja puhtaina, sillä: ”...Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan vressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä...” ” (Ilm. 7:14). ”Autuaita ne, jotka pesivät vaatteensa: he pääsevät syömään elämän puusta ja saavat mennä porteista sisälle kaupunkiin” ” (Ilm. 7:22:14).

Tämä puhtaus on Kristuksen hankkimaa ja lunastamaa ja se on meidän uskon kautta. Verellään hän on ostanut meidät maasta. Tätä suurta omaisuuttamme, Herralta saatua, ei voi riistää meiltä kuolema, ei henkivallat, eivät mitkään voimat, eivät nykyiset, eivätkä tulevat (Room. 8:38). Katso siis alati Kristukseen ja ajattele häntä ja kaikkea mitä hän on puolestamme tehnyt. Ja sinä olet Isän siunaama. Tuomio on poissa. Kadotus on poissa. Tässä ovat tutut sanat sinullekin: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän” ” (Joh. 3:16).

Pyhittyminen

Mutta entä millaista vaelluksemme tulisi olla? Mikä on oikeaa pyhityselämää? Senkin on Jumala valmistanut meille. Lue: ”Jumalan vaikutusta on se, mitä te Kristuksessa Jeesuksessa olette. Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi.” (1. Kor. 1:30). Hän on antanut meille kaikki, myös pyhityksemme, että me valmistetuissa töissä vaeltaisimme. ”Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme” (Ef. 2:10). Ja mehän olemme jopa kuolleet hänen kanssaan. ”Mutta jos kerran olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan...” ”Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa” (Room. 6:8;11). Olemme siis kuolleet pois synnin kuolemasta ja elämme hänelle joka on meitä rakastanut. Hän on päästänyt meidät synneistämme verellään. Hän on meidän ja me hänen. ”Jumala on myös antanut Kristuksessa meille perintöosan, niin kuin hän oli suunnitellut ja ennalta määrännyt - hän, joka saattaa kaiken tapahtumaan tahtonsa ja päätöksensä mukaisesti” (Ef. 1:11). Pyhitymme vain Kristuksen seurassa. Pysytään siis hänessä. Katsokaa häntä ja ajatelkaa tätä ihmeellistä ja suurta rakkautta. Hän antaa lisäksi viisautta elää oikein. Hän antaa yksinkertaiselle ymmärrystä (Ps. 119:130). Elämme kuitenkin kukin valintojemme mukaan. Kun emme valitse mitään, sekin on valinta. Neuvon sana meille on tämä: ”vanhurskas harjoittakoon vanhurskautta ja pyhä edetkään pyhyiden tiellä” (Ilm. 22:12). Mutta siis vain Kristuksen yhteydessä omistetaan Jumalan vanhurskaus ja pyhitytään pyhityksen tiellä.

Jumalan lapsena

Jeesus kehottaa tulemaan luokseen ja hän antaa levon (Matt.11:28). Hän antaa todellisen levon, sellaisen jota ei maailma voi antaa. Mutta kun menemme hänen luokseen, voi jollekin kiireelliselle tulla pettymyksenkin. Lepoa ei tullutkaan. Niinpä meidän tulee ymmärtää oikein Jeesuksen sanat. Hän tahtoo että myös jääme hänen luokseen. Siten rauha tulee, kasvaa ja pysyy. Herra tahtoo että elämme hänessä ja hänkin elää silloin meissä. Näin lain alla kipuilevat ja kaikenlaisen murheen taakoittamat, uupuneet sielut vapautuvat Kristus-lepoon. Katsomme vain häneen ja lepäämme hä-

nessä. Vaikka meri raivoaisikin vaahtopäisenä, pursi ei huku koska Herra Jeesus nukkuu venees-
sämme. Siitäkin voimme päätellä että hätää ei ole. Ei Jeesus nuku vaan seuraa ja tarkkailee us-
konelämäämme.

Päivittäisessä elämässämme meidän tulee vaeltaa Jumalan tahdon mukaisesti. Se ei ole koskaan
raskasta eikä uuvuttavaa Jumalan ja Herramme Jeesuksen taholta. Hänen käskynsä eivät ole raskai-
ta. Tärkeintä ensinnäkin on että meillä on perusturvallisuus. Silloin elämme luottavaisena siihen että
hän pitää meistä huolta, olemmehan hänen lapsiaan. Siksi on kirjoitettu: *”Heittäkää kaikki mur-
heenne hänen kannettavakseen, sillä hän pitää teistä huolen”* (1. Piet. 5:7). Jumalan lapsen elämä ei
ole orjuuttavaa pelkoa vaan turvallista lepäämistä armon ja laupeuden suojeluksessa. Jumalan lap-
sen tie on siis turvattuna olemista. Ei pelkoja tuomiosta ole sillä: *”Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan
täydellinen rakkaus karkottaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta; ja joka pelkää, se ei ole päässyt
täydelliseksi rakkaudessa”* (1. Joh. 4:18). Mitä paremmin tunnemme rakasta Herraamme, sitä suu-
rempi on päivittäinen rauhamme ja lepomme. *”Ja vanhurskauden hedelmänä on oleva rauha. Siitä
kasvaa levollinen luottamus, turvallisuus, joka kestää iäti.”* (Jes. 32:17).

Pidämme parhaiten yhteyttä Herraan kun olemme päivittäisessä rukousyhteydessä hänen kans-
saan ja etsimme Sanasta hänen armolupauksiaan ja anteeksiantamustaan. Kuitenkin häävaattemme
likaantuvat päivän vaelluksessa: kengät ja puvun helmat kovin helposti pölyntyvät ja nokeentuvat
erämaassa ja monenlaisen lian maailmassa. Myös likaa tulee sisältämme koska olemme turmeltu-
neen, aadamillisen luontomme alaisia. Tarvitsemme joka päivä Jeesuksen veren puhdistusta ja hyvä
omatunto ja rauha säilyvät sisimmässämme. Kun opimme rukoilemaan pitäessämme yhteyttä Her-
raamme ja rukoilemaan myös toistemme puolesta, teemme työtä, johon meidät on kutsututkin.

Kun muistamme että olemme jo kuolleet pois synnistä, emme ponnistele sellaisen saamiseksi jo-
ka jo meillä on. Näin taistelemme oikein. *”Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen
kanssa kätkeyty Jumalaan”* (Kol. 3:3). Ja tämä on kyllä uskovalle yhtä vaikea ymmärtää kuin on
uskosta osattoman ymmärtää uskovaista. Kuitenkin kun koko ajan muistamme, että kaikki on jo
tehty puolestamme, vaellus helpottuu. Epäilyt eivät saa niin helposti sijaa.

Vihollisia on paljon: pimeyden vallat, maailma ja myös oma turmeltuneisuus ahdistaa ja viette-
lee. Mutta nyt emme puhu näistä. Ne ovat oma lukunsa. Mutta tässä on nyt tärkeintä turvallisen
luottamuksen synnyttäminen: lepo, rauha, turvallinen luottamus ja armosta eläminen kun eivät ole
jokaisen uskovan omaisuutta. Tässä on paljon opiskeltavaa.

Herra kyllä myös kasvattaa meitä, jopa kurittaa. Mitä arvokkaampaa astiaa tehdään, sitä kovem-
paa on myös kuri ja kasvatus. Isä kasvattaa aina lapsiaan oikein omien tarkoituksperiensä mukaan.
Siten tulemme hänen pyhydestään osallisiksi. Älä pelkää hänen käsissään.

Mutta nyt sanon: *”Yhä runsaampana tulkoon osaksenne armo ja rauha, jonka Jumalan ja mei-
dän Herramme Jeesuksen Kristuksen tunteminen antaa”* (2. Piet. 1:2). Aamen!